

N:o 7.

Ank. till Riksd. kansli den 12 mars 1906 kl. 1 e. m.

*Betänkande, i anledning af väckt motion om tillägg till
1 § 1 mom. i förordningen om beskattning af socker
den 2 juni 1905.*

1 § 1 mom. i förordningen om beskattning af socker den 2 juni 1905 är af följande lydelse:

»För allt socker, som inom riket tillverkas eller dit införes, skall, på sätt i denna förordning närmare bestämmes, vid sockrets utlämnande till fritt bruk erläggas skatt med 13 öre för hvarje kilogram. För socker, som till riket införes, skall därjämte erläggas tull enligt tulltaxan.»

I en inom Andra Kammaren af herr *M. H. Sandén* jämte elfva andra af kammarens ledamöter väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, n:o 71, har framställts yrkande, »att Riksdagen måtte besluta det tillägg till § 1 mom. 1 i kungl. förordningen af 2 juni 1905 om beskattning af socker, att momentet erhåller följande lydelse: För allt socker, som inom riket tillverkas eller dit införes, skall, på sätt i denna förordning närmare bestämmes, vid sockrets utlämnande till fritt bruk erläggas skatt med 13 öre för hvarje kilogram. *För det socker, som af hvitbetor tillverkas vid de nyanlagda sockerfabrikerna i Öster- och Västergötland och hvilket socker*

från dessa fabriker till fritt bruk utlämnas, må dock denna skatt nedsättas till 10,84 öre per kilogram under ett år, räknadt från den 1 september 1906. För socker, som till riket införes, skall därjämte erläggas tull enligt tulltaxan.»

Till stöd för berörda yrkande hafva motionärerna använt följande motivering.

»Vid förra årets lagtima riksdag beslöts med anledning af motion af herr C. J. Jakobson i Karlshult det tillägg till § 2 i kungl. förordningen om beskattning af hvitbetssockertillverkningen i riket den 19 maj 1893, att för de fabriker, som i Öster- och Västergötland äro anlagda och under anläggning för förädling af hvitbetor till socker, utbytet af 100 kilogram råa (ej torkade) betor beräknas utgöra 2 kilogram mindre än det för öfriga fabriker stadgade.

Denna för de nyanlagda fabrikerna i nämnda landsdelar välbehöfliga lindring i beskattningen kunde dock till följd af hvitbetssockerskattens omläggning efter ett nytt system, hvilket beslöts af samma års Riksdag, icke gälla för längre tid än till den 1 september innevarande år, då den nyantagna förordningen om beskattning af socker träder i kraft. Behovvet af skattelindring för dessa fabriker finnes emellertid fortfarande, och under förhoppning, att Riksdagen äfven nu behjärtar billigheten af en dylik begäran, hemställa undertecknade, att skattelindringen till de nyanlagda sockerfabrikerna i Öster- och Västergötland måtte beviljas under ytterligare ett skatteår.

Till följd af den förändrade sockerlagstiftningen måste ju formen för denna skattelindring blifva en annan än den nu bestämda, när skatten ej längre uttages efter uppvägda betor, utan efter mängden af tillverkad socker. I närvarande stund är skattelindringen på det sätt bestämd, att då vid de äldre fabrikerna utbytet af etthundra kilogram råa (ej torkade) betor beräknas utgöra 12 kilogram socker, de nyanlagda fabrikerna i Öster- och Västergötland icke beräknas hafva större utbyte än tio kilogram socker pr 100 kilogram råa betor. Nedsättningen i skatten utgör således en sjättedel ($\frac{1}{6}$), och om med denna utgångspunkt en likartad skattenedsättning under efter den 1 september innevarande år gällande skatteform skulle beviljas, så utgör den sålunda 2,16 öre per kilogram eller en sjättedel af den i kungl. förordningen bestämda skatten af 13 öre per kilogram.

Det torde knappast vara behöfligt att här ånyo framlägga de tyngande skäl, som tala för att de nya sockerfabrikerna i Öster- och Väster-

götland böra komma i åtnjutande af den lindring i beskattningen, som kom sockerfabrikerna i Skåne och på Gottland till del, då de först upprättades. Då främsta orsaken till att, oakadt skatten då var jämförelsevis låg, vid införandet af sockerbetstillverkningen i vårt land denna näring hade att kämpa mot stora svårigheter, ja så stora, att flera råsockersfabriker måste på grund af brist på ekonomisk bärighet nedläggas, låg däri, att jorden, som användes till betodling, icke ännu var nog bearbetad för att denna odling skulle kunna löna sig, hvartill visades åtgå en jordkultivering af minst 6 år, måste erkännas, att samma svårigheter förefinnas ännu vid nyanläggning af sockerfabriker i landsdelar, hvarest betodling i större skala icke förut förekommit. Den erfarenhet, man redan gjort i Öster- och Västergötland, utgör ett bekräftande häraf och ett bevis för det trängande behovet af skattelindring för hvitbetsockertillverkningen i dessa landskap. Då nämligen Skånes uppodlade betodlingsdistrikter gifvit en afkastning i medeltal under senaste året af cirka 16,000 kilogram per tunnland, hafva betodlingarne i Öster- och Västergötland under det första betodlingsåret gifvit en medelafkastning af omkring 10,000 kilogram per tunnland. Det betydligt lägre utbytet af betskörden i dessa landskap måste först och främst tillskrivas den omständigheten, att jorden ej kommit upp i den växtkraft, som är behöflig för betodlingen.

En allmänt erkänd sak är, att en på hvitbetsodling grundad sockertillverkning medför stora fördelar i de landsdelar, hvarest den bedrifves. Att en sockerfabrikation af detta slag kommer till stånd, innebär för hela orten en ekonomisk lyftning, hvilken kommer icke blott ägarne af de jordarealer, som användas för betodling, till del, utan äfven en stor krets af landbrukare och arbetare, som i mer eller mindre mån draga nytta af den nya industrien. Ty, enligt hvad känt är, kräfvos för hvitbetsodlingen en djupt upplöjd och väl gödslad samt omsorgsfullt skött jord. Hvitbetsodlingen medför sålunda en höjning af jordkulturen i de trakter, där den bedrifves. Åkerjorden blifver djupare och bättre bearbetad samt vinner i växtkraft. Vid sådant förhållande kan en egendoms areal lämna ej blott en värdefull betskörd, utan därjämte efter hand en större skörd af andra kulturväxter, än som ägt rum innan betodlingen infördes. Samtidigt sättes ägaren i stånd att genom inköp af affall från fabrikerna hålla ett större antal kreatur, hvilket åter bereder rikligare tillgång på naturlig gödsel och sålunda i sin mån bidrager till jordens förbättrande. Det är en gifven sak, att betodlingen härigenom måste i högst betydlig mån bidra

till jordbrukets höjande, såsom ock visat sig i Skåne i de trakter, hvarest odling af betor ägt rum under flera år och i stor utsträckning. I Öster- och Västergötland ha under år 1905 cirka 25,000 tons betor producerats.

Då öfriga hvitbetssockerfabriker i riket åtnjutit skattelindring under de fem första åren af sin tillverkning, hvarigenom de hunnit förvärfva åt sig ekonomisk bärkraft, torde det få anses billigt och rättvist, att äfven de nyanlagda fabrikerna i Öster- och Västergötland komma i åtnjutande af denna skattelindring. I annat fall skulle vissa landsdelar gynnas på de öfrigas bekostnad. Riksdagen har ock genom det förra året fattade beslutet erkänt det rättvisa och billiga i denna skattelindring. Behovvet af nedsättningen i skatten för de nyanlagda fabrikerna måste dessutom nu vara större, då till följd af nedsättning i tullen på utländsk raffinad samt genom den förhöjda beskattningen å inom landet tillverkad socker förtjänsten å sockertillverkningen hädanefter måste blifva väsentligt mindre än förut. Vid bedömandet af denna sak bör sålunda äfven tagas i betraktande, att alla tecken tyda på att sockerbetsodlingen i Skåne, hvarest de flesta sockerfabrikerna äro belägna, icke, till följd af nya sockerlagstiftningen, kan hållas uppe i sin nuvarande utsträckning, enär priset å sockerbetor hädanefter icke kan blifva så högt, som odlarne fordra, och många därför sannolikt komma att öfvergå till odling af andra kulturväxter. Betodlarne i Skåne nekade som bekant år 1904 att odla betor till kronor 1,90 per 100 kilogram, och åstadkoms högre betpris endast genom tillfällig prisstegring af socker. Fara finnes sålunda för att betodlingen minskas i Sverige, så att hvitbetssockertillverkningen inom landet icke längre kan räcka till fyllandet af landets sockerbehof, synnerligast som därjämte konsumtionen är stadd i en allt starkare tillväxt. Förra året var importen af råsocker till sockerfabrikerna rätt stor. Den uppgick sannolikt till öfver tjugo miljoner kilogram. Ännu har dock ingen exakt uppgift öfver denna import kunnat erhållas. Det är sålunda af vikt, att sockerfabrikationen och betodlingen genom skattelindring uppmuntras i de landsdelar, där betodlingen är möjlig, men jorden ännu ej kommit i tillräcklig kultur.»

Bevillningsutskottet har därjämte fått emottaga en till utskottet ställd, af herr Sandén jämte tio af de öfriga motionärerna undertecknad, så lydande skrift:

»För den händelse inom bevillningsutskottet skulle förefinnas betänkligheter, mot ett tillstyrkande af den af undertecknade i motion n:o 71 i Andra Kammaren vid innevarande riksdag föreslagna lindring i socker-

skatten för det af hvitbetor vid fabrikerna i Östergötland och Västergötland tillverkade socker af den anledning, att en fullt effektiv form skulle saknas för den nödiga kontrollen öfver, att det socker, som skulle komma i åtnjutande af skattelindringen, verkligen tillverkats af inom mellersta Sverige vuxna hvitbetor och icke af från utlandet importeradt eller eljest till fabrikerna infördt råsocker, anhålla vi få för utskottet påpeka, att en fullt verksam och pålitlig kontroll i detta hänseende kan vinnas genom uppställande af följande villkor för skattelindringens åtnjutande, nämligen:

att, när betafverknigen på hösten börjar, intet annat socker får finnas inom råsockerfabriken;

att allt råsocker, som därefter uttages af svenska hvitbetor och för hvilket skattelindring begäres, raffinerar vid sockerraffinaderiet i Lidköping;

att, så länge raffineringen af nämnda råsocker pågår, intet annat socker får införas i raffinaderiet; samt

att det af ifrågavarande råsocker framställda raffinerade sockret, i den mån det ej utlämnas till fritt bruk, inlägges under kronans lås på särskilda magasin, innan behandling af annat råsocker vid raffinaderiet påbörjas.

På detta sätt kan det socker, för hvilket lägre skatt skulle erläggas, hållas skildt från annat socker, hvaremot å andra sidan icke skulle möta hinder för vederbörande, där de så önskade, att påbörja raffinering af annat råsocker, innan det från Öster- och Västergötland komma blifvit utarbetadt, dock att i sådant fall återstoden af sistnämnda socker jämväl komme att draga full skatt.

Någon ändring af gällande förordning angående sockerbeskattningen af den 2 juni 1905 eller i dithörande ordningsstadga af den 9 juni samma år synas oss de föreslagna bestämmelserna ej påkalla, utan lärer väl föreskrift därom kunna af kontrollmyndigheterna utan vidare såsom kontrollåtgärd påbjudas.»

Utskottet har vidare beträffande de nu ifrågavarande fabrikerna i Lidköping och Linköping ansett sig böra meddela de i nedanstående tabell sammanförda uppgifter, hvilka erhållits från kungl. finansdepartementets kontroll- och justeringsbyrå och afse för den förra fabriken tillverkningsåren 1904—1905 och 1905—1906 samt för den senare tillverkningsåret 1905—1906, det enda under hvilket denna fabrik varit i gång.

	Fabriken i Lidköping.		Fabriken i Linköping.
	1904—05	1905—06	1905—06
Betafverknig	1,129,5 ton	9,301,5 ton	13,808,5 ton
Skattebelopp	15,926 kr.	109,293 kr.	162,250 kr.
Sockerkhalt	14,2 %	—{*)	—{*)
Erhållet sockerutbyte...	12,0 %	—{*)	—{*)

Enligt den ännu gällande förordningen om beskattning af hvitbetssockertillverkningen i riket utgår, som bekant, skatten för det inom landet tillverkade sockret efter de för tillverkningen använda hvitbetornas vikt på det sätt, att en viss vikt råa (ej torkade) hvitbetor antages lämna ett visst i förordningen bestämdt utbyte i råsocker. Sagda utbytesprocent utgör för närvarande 12 procent, dock att i enlighet med hvad som beslöts vid 1905 års lagtima riksdag för de i motionen afsedda två fabriker i Östergötland och Västergötland omförmälda utbyte för tiden intill den 1 september 1906 utgör endast 10 procent.

Det ifrågavarande beräkningssättet hvilat således på ett antagande i fråga om betornas sockerkhalt. Denna senare är emellertid, såsom känt, betydligt växlande, icke blott från det ena året till det andra utan äfven under samma år inom olika odlingsområden, hvadan förevarande beskattningssystem medför den olägenheten, att skatten kan komma att drabba sockerindustrien tämligen ojämnt. Det må i detta sammanhang framhållas, hurusom de särskilda fabriker inom landet bedriva sin tillverkning under ganska olika villkor. Somliga hämta sitt råmaterial från trakter, där betor med hög sockerkhalt frambringas. Andra åter arbeta med ett material, som lämnar ett betydligt mindre sockerutbyte. Gifvet är, att under dylika omständigheter vid fastsläandet af utbytesprocenten, hvilken med ofvanomförmälda undantag är densamma för alla fabriker i riket, nödig hänsyn måst tagas till de för sin tillverkning sämre situerade fabriker, på det att dessa icke till äfventyrs nödgades betala högre skatt, än som motsvarade deras verkliga sockerutbyte.

De sålunda antydda äfvensom öfriga med nämnda beskattningssystem förenade olägenheter hafva emellertid ansetts vara af den art, att systemet öfvergifvits, och har i stället genom den år 1905 antagna, den 2 juni samma år utfärdade förordningen om beskattning af socker, hvilken trä-

*) Uppgifter hafva icke kunnat erhållas från kontroll- och justeringsbyrån.

der i kraft den 1 september 1906, en ny beskattningsmetod införts i sockerlagstiftningen. Enligt denna sistnämnda princip, genom hvars införande afsetts att vinna större jämnhet och rättvisa i beskattningen, är det den för konsumtion färdiga produkten, som träffas af skatten.

Hvad nu angår den förlidet år åt här ifrågavarande fabriker medgifna förmån, hvilken upphör att gälla, då den nya förordningen träder i kraft och af motionärerna ifrågasatts skola förnyas, må i detta sammanhang framhållas, att det hittills tillämpade beskattningssystemet och de vid föregående tillfällen åt nytillkomna råsockerfabriker lämnade förmåner visserligen kunde förklara Riksdagens berörda medgifvande, hvarigenom — till utjämnande i skattehänseende af det för dessa fabriker oförmånliga förhållande, att de arbetade med ett mindre sockerhaltigt råmaterial — utbytesprocenten skulle för dem beräknas något lägre än för öfriga fabriker. Men sedan skatten icke längre skall utgöras efter ett på förhand beräknadt utbyte, som i verkligheten kan utfalla olika för olika fabriker, utan påföres den från råsockerfabriken eller raffinaderiet utgående, till konsumtion färdiga varan och alltså icke vidare kan såsom förut drabba hårdare vid afverkning af mindre sockerhaltiga betor, har uppenbarligen grunden för de nya fabrikernas undantagsställning förfallit. En lägre skattesats för det vid dem tillverkade sockret kan förty icke längre motiveras med syftet att åstadkomma jämlikhet i beskattningen, utan skulle oförtydligt innebära en premiering af dessa nya fabriker, för hvilken åtgärd giltiga skäl icke kunna anses vara förebragta.

Härtill kommer, att af en dylik åtgärd otvifvelaktigt skulle uppstå hvarjehanda olägenheter. Bland annat synes den möjligheten ingalunda vara utesluten, att fabrikerna skulle, därest lindring i skatten erhöles, kunna för sin tillverkning använda betor äfven från andra trakter än de ursprungligen afsedda. Visserligen hafva motionärerna, enligt hvad ofvanintagna skrift utvisar, för skattelindringens åtnjutande föreslagit vissa villkor i form af kontrollåtgärder. Den sålunda ifrågasatta kontrollen riktar sig emellertid icke därpå, att det socker, som skulle komma att träffas af den lägre skatten, också tillverkats af betor från de ifrågavarande odlingstrakterna. Det vill för öfrigt synas vara förenadt med afsevärda svårigheter att åstadkomma en i detta hänseende fullt effektiv kontroll, ty, utom den uppsikt som blir nödig inom fabriken, bör en dylik kontroll utsträckas att omfatta äfven betornas transport från odlingsplatsen till fabriken; och att detta är åtföljdt af kostnader torde ligga i öppen dag.

Men äfven om det måhända skulle visa sig svårt att till fabriken transportera betor från annat håll, synas däremot icke några svårigheter förefinnas att till raffinaderiet i Lidköping föra råsocker, som tillverkats af andra betor än sådana, hvilka afverkats vid fabrikerna i Lidköping och Linköping. Jämväl i detta afseende kräfvast kontrollåtgärder, hvilka med säkerhet komme att framkalla kostnader.

Slutligen har utskottet ansett sig böra erinra, att, beräknadt efter det sockerutbyte, som under det senast förflutna tillverkningsåret erhållits af de vid ifrågavarande fabriker afverkade betorna, bifall till motionärer-
nas förslag skulle medföra en minskning i sockerskattens afkastning med nära 60,000 kronor, äfvensom att en dylik åtgärd skulle med visshet framkalla förnyade anspråk på liknande medgifvanden, därvid, i samma mån fabrikerna hunne vidare utveckla sig, ytterligare minskning af statens inkomst af sockerskatten vore att emotse.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har utskottet funnit sig böra afstyrka bifall till motionen och hemställer fördenskull,

att förevarande motion om tillägg till 1 § 1 mom. i förordningen om beskattning af socker den 2 juni 1905 icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 mars 1906.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservationer:

af herrar friherre *Klingspor* och *Friman*, hvilka anför:

»Ett obestridt faktum är, att genom anläggandet af nya fabriker för hvitbetssockertillverkning kringliggande trakter tillskyndas väsentliga fördelar, i det att hvitbetsodlingen nödvändigt medför en höjning af jordkulturen i allmänhet och kommer jordvärdet att betydligt stiga. Dessa och öfriga verkningar, som följa med odlingen af sockerbeter, äro fördelar af ingalunda endast lokalt utan äfven nationalekonomiskt intresse, väl värda att, där så erfordras, genom tjänliga åtgärder stödjas.

Särskildt vid nya sockerfabriker äro svårigheterna stora för erhållande af ett kvantitativt och kvalitativt tillfredsställande råmaterial af hvitbeter. Denna erfarenhet har alltjämt gjorts vid nyanläggningar af ifrågavarande art här i landet och jämväl vunnit beaktande vid den tidigare sockerlagstiftningen här.

De af bevillningsutskottet meddelade uppgifter angående storleken af betafverkningen vid sockerfabrikerna i Lidköping och Linköping bestyrka ytterligare det af oss nyss anförda förhållandet. Hela den kvantitet skördade, för tillverkningen användbara betor, som stodo till förfogande, utgjorde vid den förstnämnda fabriken under sockerkampanjen 1904—05 endast 1,129.5 ton och 1905—06 9,301.5 ton samt vid fabriken i Linköping under innevarande tillverkningsår 13,808.5 ton. Vid en jämförelse mellan detta resultat af betskörden samt de icke obetydliga arealer, som stått till förfogande för betodling, framstår det klart, att betodlingen i dessa trakter ännu icke genomgått den kritiska period, som äfven vid den för ändamålet mest lämpliga jord åtgår, innan odlingsmarken är tillräckligt kultiverad för att gifva fullt utbyte. I ett högst betydligt antal fall hafva betodlare trots uppgjorda kontrakt med fabrikerna icke haft nödig uthållighet vid odlingen utan, skrämde af vårtorkan, plöjt upp sina betfält till annan odling, hvarigenom jordägarne väl haft nytta af förarbetet men fabrikerna vållats förlust dels direkt och dels genom uteblifvandet af kontrakterade betleveranser. Det likväl vunna skörderesultatet har sålunda kostat stora uppoffringar af flerahanda slag från fabrikernas sida, hvarför inses, att ifrågavarande nyanläggningar befinna sig i en undantagsställning, som berättigar krafvet på en fortfarande skattelindring inom

den tidsgräns, som före år 1896 var tillmätt för nyanlagda hvitbetssockerfabriker, hvilka, i likhet med de här ifrågavarande, voro belägna på mer än 30 kilometers afstånd från annan i gång varande dylik fabrik.

Enligt bevillningsutskottets förmenande skulle den nya produktbeskattningen af sockret i sig innebära en skattelindring, då vid hvarje fabrik icke mera beskattas än hvad som verkligen blifvit framställt. Sedt ur synpunkten af de utaf oss berörda svårigheterna vid upparbetandet af nya hvitbetsodlingar håller detta utskottets resonnement emellertid icke streck. Saken måste i stället betraktas så, att, då till följd af dessa visserligen öfvergående svårigheter sockerfabrikerna ännu icke kunna erhålla mer än en bråkdel af det råmaterial, som erfordras för att kunna drifva tillverkningen i den vid fabrikernas anläggning afsedda omfattning, dessa fabriker komma i en sämre ställning, som ingalunda, på sätt utskottet förmenar, utjämnas genom den nya beskattningsmetoden.

Vi finna sålunda, att äfven med den nya metoden ifrågavarande sockerfabriker tillsvidare i lika hög grad som hittills äro i behof af en skattelindring, motsvarande den, som af 1905 års lagtima Riksdag blifvit dem för innevarande tillverkningsår medgifven.

Emot beloppet af den utaf motionärerna ifrågaställda skattelindringen har ingen erinran blifvit gjord af bevillningsutskottet. Däremot har utskottet uttalat tvifvel angående möjligheten att, för den händelse skattelindringen medgäfvos, åstadkomma en effektiv kontroll. Enligt hvad vi från ett på detta område sakkunnigt håll inhämtat, lär emellertid någon svårighet i detta hänseende icke förefinnas.

Vi vilja härvid fästa uppmärksamheten på det af motionärerna framlagda förslaget till kontrollföreskrifter, enligt hvilket skattelindringen skulle få åtnjutas endast under villkor:

att, när betafverknigen på hösten börjar, intet annat socker får finnas inom råsockerfabriken;

att allt råsocker, som därefter uttages af svenska hvitbetor och för hvilket skattelindring begäres, raffineras vid sockerraffinaderiet i Lidköping;

att, så länge raffineringen af nämnda råsocker pågår, intet annat socker får införas i raffinaderiet; samt

att det af ifrågavarande råsocker framställda raffinerade sockret, i den mån det ej utlämnas till fritt bruk, inlägges under kronans lås på särskilda magasin, innan behandling af annat råsocker vid raffinaderiet påbörjas.

Dessa af motionärerna föreslagna bestämmelser synas innebära full

garanti för en verksam och pålitlig kontroll. I detta sammanhang bör ytterligare erinras därom, att alla de särskilda kontrollföreskrifter, som gälla för hvitbetssockertillverkningen i öfrigt efter öfvergången till det nya beskattningssystemet, innefattas uti den af *Kungl. Maj:t i administrativ väg* utfärdade ordningsstadgan rörande sockerbeskattningen den 9 juni 1905. Då Riksdagen sålunda, då frågan gällde kontrollsystemet i dess helhet, funnit det ur skattesympunkt betryggande att åt *Kungl. Maj:t* öfverlämna utfärdandet af erforderliga kontrollföreskrifter, torde jämväl i fråga om förevarande detalj af kontrollen kunna utan olägenhet förfaras på enahanda sätt.

På de af motionärerna samt de af oss nu ytterligare anförda skäl hemställa vi alltså,

att Riksdagen måtte besluta följande förändrade lydelse af 1 § 1 mom. i kungl. förordningen om beskattning af socker den 2 juni 1905:

För allt socker, som inom riket tillverkas eller dit införes, skall, på sätt i denna förordning närmare bestämmes, vid sockrets utlämnande till fritt bruk erläggas skatt med 13 öre för hvarje kilogram. *För det socker, som af hvitbetor tillverkas vid de ny-anlagda sockerfabrikerna i Öster- och Västergötland, må dock denna skatt nedsättas till 10,⁸⁴ öre per kilogram under ett år, räknadt från den 1 september 1906; och skola med afseende å tillverkningen vid dessa fabriker tillämpas de särskilda kontrollanordningar *Kungl. Maj:t* finner godt föreskrifva.*

För socker, som till riket införes, skall därjämte erläggas tull enligt tulltaxan».

samt

af herr *Wester*.

Härjämte hafva nedannämnde herrar ledamöter i utskottet begärt få antecknadt, att de icke deltagit, herr *Nisser* i behandlingen samt herrar friherre *Trolle*, *Weinberg*, *Åkerberg* och *Lindblad* i den slutliga behandlingen af detta ärende inom utskottet.
